

Arrest

nr. 168 357 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 april 2016.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk het feit na de dood van zijn vader en broer, beiden beweerdelijk talibs, op jonge leeftijd naar Pakistan te zijn gevlucht en er jarenlang in Mardan te hebben verbleven en gewoond, het feit homoseksueel te zijn en om die reden gevaar te lopen in zijn land van herkomst, en daarnaast zijn verblijf in een Belgische kerk.

Verzoekers eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 99 612 van 22 maart 2013 en nr. 137 764 van 2 februari 2015 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

In het kader van zijn derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 28 augustus 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: zijn taskara afgegeven op 7 maart 1989, een medisch attest van een ziekenhuis in Haripur, afgegeven op 3 april 1999 en drie enveloppen waarin die documenten hem zouden zijn opgestuurd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en door hem als "Mandaat van UNHCR" aangeduide document en de bijgevoegde brief van zijn advocaat aan UNHCR met de vraag om met collega's in Pakistan contact op te nemen teneinde het verblijf en de gezinssamenstelling van verzoeker te bevestigen, bevat niet de minste informatie met betrekking tot het verklaarde, doch bij zijn vorige asielaanvragen ongeloofwaardig bevonden verblijf van verzoeker in Pakistan. Deze stukken zijn zeer algemeen van aard, bevatten geen enkele informatie omtrent het beweerd verblijf van verzoeker in Pakistan en vermogen dan ook geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan ook maar enigszins te herstellen.

In tegenstelling tot wat verzoeker thans op algemene en allerm minst ernstige wijze voorhoudt, heeft de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door hem bij zijn onderhavige asielaanvraag neergelegde taskara en het medisch attest uit Pakistan, doch verzoeker ontkracht, noch weerlegt -en hij onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging- hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Verzoeker verwijst voorts zeer algemeen naar zijn psychologische problemen, doch hij legt niet enig medisch attest neer waaruit zou kunnen blijken dat hij ingevolge zijn psychische problemen niet in staat zou zijn om concrete, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen, en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Uit de verslagen van zijn vele gehoren in het kader van zijn verschillende asielaanvragen, welke allen op een normale manier hebben plaatsgevonden, blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Niets wijst er aldus op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker dermate verstoord is dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk maakt.

Wat verzoekers verblijf in een kerk in België betreft, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins met concrete en objectieve elementen aantoonbaar dat er beelden van hem persoonlijk tijdens de actie van de Afghansen in de kerk werden verspreid en dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn eventuele verblijf in een Belgische kerk, laat staan dat hij omwille hiervan zou worden vervolgd. Bovendien blijkt hoe dan ook nergens uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervaardigd in het administratief dossier dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op het bestaan van het gewoonterecht in Afghanistan en meent dat hij op basis van het gewoonterecht vervolgd zal worden omwille van zijn deelname aan deze acties, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is die geenszins wordt gestaafd. Verzoeker geeft een hele theoretische uiteenzetting weer over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit blijkt niet dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn beweerd deelname aan de kerkbezetting. Ook hier slaagt verzoeker er geenszins in een concrete vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De verwijzing naar de zaak van Farkhonda, een Afghaanse vrouw die werd vermoord na valselijk te zijn beschuldigd van het in brand steken van een Koran, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming bestaat. Voormelde zaak heeft immers geen betrekking op verzoeker persoonlijk en staat volledig los van zijn asielaanvraag. Uit niets blijkt en verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hem hetzelfde lot of een gelijkaardig lot is beschoren als Farkhonda in geval van terugkeer.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoeker in zijn verzoekschrift naar informatie omtrent de situatie voor homoseksuelen in Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden

aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksualiteit, in gebreke.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde schrijven van zijn raadsman d.d. 27 november 2015, welk een samenvatting/herhaling bevat/betreft van diens (beweeg)redenen/motieven voor zijn huidige vierde asielaanvraag en van verschillende van zijn grieven zoals aangehaald in zijn verzoekschrift, werpt geen ander licht op en doet geen afbreuk aan het voorgaande.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 maart 2016, voert verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met het originele document uit Pakistan dat zij heeft ingediend naar aanleiding van deze asielaanvraag. Verzoekende partij wijst er op dat dit document zeer oud is en dus niet kan vervalst zijn. Zij besluit door er op te wijzen dat zij zeer jong vertrok vanuit Afghanistan naar Pakistan en dat zij daar gewoond heeft tot aan haar vlucht.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 30 maart 2016 opgenomen grond.

Vooreerst merkt de Raad op dat het niet is omdat een document oud is, het niet vervalst kan zijn. Zo dient er op te worden gewezen dat de taskara, waarvan verzoekende partij beweert dat het haar taskara is, afgegeven is op 17 hut 1367 (7 maart 1989), terwijl verzoekende part zelf pas in de maand hamal van het jaar 1369 (maart 1990) geboren is. De foto ontbreekt ook op het genoemde document. Bovendien had verzoekende partij met het neerleggen van een taskara hoogstens zijn beweringen over zijn identiteit, nationaliteit en oorspronkelijke herkomst kunnen ondersteunen.

Nergens uit haar verklaringen is voorts gebleken dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet heeft gewoond. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar langdurige afwezigheid anders gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar langdurige afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS